

Vörös István

A MEGFENYEGETETT BÜSZKESÉG

2025-07-01 | VERS

Térfigyelő kamerák, feslett
világunkat ti teszitek rendbe,
és ha jók maradunk, fölesket
az öncenzúra csendje
egy új világra, ahol nincsen semmi,
amiért lehet élni,
amit lehet élvezni.
Az ózonlyuk kételkedve nézi
bordélyházunk, az eddigi világot.

Lássa más is, nyíljon ki kapuja,
s lépjen ki onnan százezer fura
színekbe öltözött, másságtól áldott
kis senki, hogy megmentse álmod,
amiről nem szükséges álmodoznod –
anélkül is eloszlanak a gondok!

Erkölcös ördögök, önkéntes szabálysértők,
váltsátok meg a jövő évet!
A semmitől is valóságot bérlők,
ugye, csak a szerelemről beszéltek?
Szeretet és szerelem unokatestvérek.

Gyűlölködők, vasalt ruháitokban
készen álltok, indulhat a program?
Barna cipőtök fémes sarka koppan,
de már az átváltozás melegében forrtok,
egyszer csak megbillen a holtponthoz,
ti lepődtök meg a legjobban,
már hangjegy vagytok a béke-himnuszban.

Az átváltozás sárga gumilabda,
mit odadoztok egy kutyának,
most békés lehetőségekkel játszhat
a létezés pár megmaradt darabja.

Ti vagytok nekem a lázas valóság,
ti cukraim, ti gyilkos mérgeim.
Az építkezést kezdjük el megint,
bár elvesztek a legszebb éveim,
ha visszanéz, mégis mindenki jót lát.

Meg se történt élmények,
violaszemetek legyen a lámpám,
képzelt szerelemből él a lélek,
olyan valóságos, hogy el se várnám.
És ha most őszén, de már nem sántítva,
úgy érzem, nincsen más alternatíva,
az ember a szerelemmel a szabadságot
választja.
Itt húzódnak az új határok.

Bp. 2025. június 28-án, reggel

fotó | Csozó Gabriella / FreeDoc